

Поезія, пронизана болем...

Красивий Маріуполь, мирні Суми,
Зеленоокі Буча та Ірпінь,
Столиця в сірій димовій задумі...
Ракети розрізають неба синь!

Сирени розривають звичну тишу:
Ніколи вже не буде, як колись!
Енергодар взяли на Запоріжжі
Ті, що було в братерстві все клялись.

Стирають Харків із лица землі.
Тікають люди зі своїх будинків!
Кого й від кого ви «спасать» прийшли,
Сусіди хворі, божевільні, дикі?!

Обстрілюють пологові будинки,
Ракета влучила в звичайний дитсадок.
Загинула проста вагітна жінка!
Невинних діток вбили понад сто!

Ненавиджу! Ненавиджу! Ненавиджу!
Навік тепер на них клеймо убивць.
Ми встоїмо й ніколи не пробачимо
Та не впадемо перед катом ниць.

Як боляче! Як же нестерпно горяче!
Пульсує серце, мов пала вогнем!
Не віриться, що ми це все побачили!
Та й це мине. Я вірю: все мине.

Колись іще обернемось назад,
Згадаєм наше це важке сьогодні,
Цей біль від невідомості і втрат,
Незатишні підвали і холодні.

Ми будемо ще внукам говорити,
Як нам колись казали дідусі,
Що ми війну зуміли пережити,
Та того дня, на жаль, діждуть не всі...

Ми скоро порадіємо весні
Так, як колись, пригадуеш, раділи.
Покладемо лиш край оцій війні –
І відпочинуть наші Збройні сили...

ОКСАНА ЛЕОНІДІВНА КУШКО – директор Комунальної установи «Центр професійного розвитку педагогічних працівників» Маневицької селищної ради.

Оксана Леонідівна – дружина та мама двох прекрасних дітей. А ще – авторка двох поетичних збірок: «Те, що має місце в моєму серці» («Лілія», м. Хмельницький, 2015 р.) та «Моє тихе щастя» («Надстир'я», м. Луцьк, 2019 р.).

Поетеса вважає, що всі події життя, які відгукуються в серці, мають залишатися на папері у тих людей, які мають до цього хист. А особливо тепер, коли твориться нова історія України.

Поезії, подані нижче, розраховані на широке коло читачів. А також їх можна використовувати на уроках історії України та літератури рідного краю, під час виховних годин і шкільних заходів.

Всі відбудуємо ще кращими міста!
З душею кожна вложимо цеглину...
Нам сил додасть оця земля свята,
Нескорена і вільна Україна...

Прокинься, світе!

Пече нестерпно у глибинах серця:
Горять хліби безжалісним вогнем!
Поля-степи розхристані, роздерті –
Душі української гіркий, пекучий щем...

Те полечко, леліане роками,
Закохане в світанки й журавлів,
Крізь сім потів доглянуте руками
Невтомних наших прадідів-дідів.

Під сонцем тихо грілася рілля,
Прокинувшись під кроки хліборобів.
Вона ж нікому шлях на затуля,
Ростила тихо жито край дороги!

Росла пшениця разом із надією
На мирний день з окрайцем на столі,
З молитвою й щасливою родиною,
Без втрат і болю, з піснею й без сліз...

Під небом синім колосилось жито,
Виднів блакитно-жовтий краєвид.
Враз все завмерло, зупинилось літо,
Згоріло поле, занімів весь світ.

Прокинься, світе! Це ж горить святиня!
Це твій хліб теж! Благаю, не мовчи!
Його спалив диявол, не людина.
Мовчатимеш – й до тебе він примчить...

Пече нестерпно у глибинах серця,
Злітає біль до неба журавлем:
Чорніє хліб, і поле, ніби мертве, –
Душі української гіркий, пекучий щем.

Закатованим, та нескореним в Оленівці

Закатовані, замордовані, вбиті...
Полк «Азов» – мов сталевий звір.
Скільки ж їм довелося терпіти!
Скільки болю, молитв і зневір!

Кожен з них – символ слави і моці,
Української гордість землі.
Її біль – незглибима криниця.
Наша пам'ять у потоках сліз...

Кремезні красені, яким ще жити й жити.
На них життя чекало, немов пісня!
Вони ж обрали вірою служити
Землі коханій до кінця... і після.

«Азов» не залишає Україну,
Бійці сьогодні свій тримають фронт:
Жахіттями до кожної скотини
Приходять знову й знову в страшний сон.

Обвуглені, розлучені, безсмертні,
Душитимуть у снах до божевілля
Загарбників на їх північних землях
І їхні всі наступні покоління...

Я до останнього нікого не кляла.
Простіть мені такий політ фантазій,
Та вірю я, що буде саме так!
Низький уклін Героям «Азовсталі»...

Другові посмертно

*Присвячено бійцеві окремого
взводу 63 бригади Андрієві Дудіку*

Оповита тугою, вкрита журбою,
Свіжа козацька могила стоїть
На алеї слави, тут зросла весною,
Тут солдатик тихо після бою спить...

На могилі колись забуває калина,
Трепетно листочком шелесне.
І щорік тут зійдеться родина,
Теплим словом щирим пом'яне.

Вже без сліз, через багато років,
З тихим сумом у ясних очах,
Пригадає всі життєві кроки,
Що ти їх проходив і долав...

З гордістю дорослий син погляне
На флагшток: блакитно-жовтий стяг,
Нагадає про твою звиятку
І великий героїчний шлях.

Глянеш на відновлену країну,
Смутний погляд кинеш із-за хмар,
А вона квітуча, люди вільні, –
Й запалає серце, наче жар.

Укладачі рубрики
Н. Л. Червінська,
методист відділу освітньої та інноваційної діяльності ВПШО;
Н. А. Поліщук,
завідувач відділу освітньої та інноваційної діяльності ВПШО